

Dopisi.

Iz Dunaja 28. nov. * — Dve zadevi ste, o katerih je ravno zdaj največ besedi. Ena je sprava s Čehi, druga pa rdeča knjiga. Vmes léta sicer tudi sprava s Poljaki; al dokler Poljaki sami ne vejo, kaj da bi hoteli (domá so drugačni, na Dunaji pa spet drugačni), kdo more o njih kaj več govoriti? — Vlada sama čuti, da nova ustava nima prihodnosti, dokler so sedeži Čehov prazni v državnem zboru. Treba je tedaj skusiti poravnavo (spravo) ž njimi. Nedavno je počil glas, da ta in uni minister skuša porazumeti se s češkimi prvaki; imenoval se je enkrat minister Berger, drugokrat minister Giskra, in da mešetarji so dr. Fischhof (znan iz 1848. leta), Kutschker in drugi. Kar prinese vladna „W. Abendpost“ novico, da vse to ni res. Se vé, da tega preklica nihče ne verjame, kdor vé, kolikrat se je „Abendpost“ že zlagala. Ko pa so različne pravlice sèm ter tje švigale, so prinesli „N. Listy“ novico, da za gotovo vejo, da cesar sam je v ministerskem zboru, v katerem se je govorilo o preklicu izjemnega stanú na Českem, omenil potrebe, da iz Čehov in Nemcev sestavljena komisija zaupnih mož skuša napotiti spravo s Čehi. Ali je popolnoma resnična ta novica ali ne, tega vam ne vem povedati, a to je gotovo, da vès svet, kteremu je za Avstrijo mar, čuti živo potrebo, da se Čehom dá, kar jim gré po zgodovinskem pravu. Če se je zavolj Ogrov preuredila februarška ustava, zakaj bi se zavolj Čehov ne preuredila decemberska? Prav jasno brošurica: „Die böhmische Frage; ein Juniusbrief an Freiherrn v. Beust“ razlaga stališče Ogrov in Čehov. Po smrti poslednjega Jagelona, Ludovika, pri Mohaču 1526. leta je habsburški Ferdinand po svobodni volitvi bil sprejet za kralja bohemskega (českega); Bohemija je z vsemi drugimi deželami stopila v osebno zvezo (Personal-Union) le po kralju svojem, in Čehom nesrečna bitka na Beli gori je pravo krone česke tako malo vničila, kakor pravo ogerške krone ni vničila nesrečna bitka puntarskih Ogrov pri Villagos-i. Centralistični časniki sicer v eno sapo trdijo, da Čehi nimajo zgodovinskega prava, — al kaj že niso trdili ti kolovodji, ki se še za to brigali niso, da so s svojim centralizmom Avstrijo pripravili na kant? „N. fr. Presse“, ktera je vzor vsem „Tagblatt-om“ in tudi ljubljanskemu, pa ravna s Čehi tako nesramno, kakor je le mogoče listu, ki kleči pred zlatim teletom nemškega gospodstva. Ona imenuje česko zgodovinsko pravo „predpotopno (antidiluviansko) pravo“, psuje Čehe, fevdalce, ultramontance in narodnjake, s kterimi porazumljenje ni mogoče itd. itd. Z ravno takimi psovkami so pitali nedavno dunajski listi Ogrov, ko od državnega zbora dunajskega niso hoteli nič vedeti, in zdaj — zdaj klečijo pred dvalizmom in ga molijo! Pošteni Avstrijan mora želeti sprave s Čehi in to kmalu, da bi ne bilo prepozno. Gorjé Avstriji, ako bi jej bili taki listi voditelji!

Druga stvar, okoli ktere se suče zdaj beseda, so tako imenovane „rdeče bukve“, to so bukve, rdeče vezane, v ktere je državni kancelar in minister vnanjih oprav baron Beust zapisal, kako se je poslednji čas vedel s tujimi vnanjimi vladami. Te debele bukve obsegajo 139 pisem. Novega se v teh bukvah nič ne bere, zakaj naše ministerstvo ima toliko peres v svoji službi, da se brž zvé, kar dela vlada. Saj ima za to še svojega ministra. Zato toliko veš, ako te bukve bereš, kakor si vedel poprej. Nek francosk časnik sodi te bukve tako-le: „Rdeča knjiga je sladka za Prusa, grenjka za Rumunca in sladko-grenjka za papeža.“ Ta sodba vendar po vse ni prava, kajti pruski (prajzovski) časniki in zlasti „Kreuzzeitg.“ strašno vdrihajo po tistih

besedah, ki v „rdeči knjigi“ zadevajo Šlezvik-Holštajn. To, kar Beust piše o tej zadevi, in to, s čem ga zavračajo pruski časniki, zelo diši po — smodniku, po nekem francoskem časniku je šlezvik-holštajnsko vprašanje eno tistih čveterih primerljejev, zaradi kterih stopite avstrijska in francoska vlada v zvezo, ako čas pride do tega, da se to vprašanje reši. Španjski začasni vladi, ki je zapodila kraljico, so „rdeče bukve“ zelo prijazne, in „liberalni“ časniki ukajo tej prijaznosti. O Rusiji nič ne govorijo. Temveč pa od preganjanih valaških judov; ponosno povdarja baron Beust, da je poročnikom svojim na srce privezal, da pod krilo svoje vzamejo jude v Rumuniji. Sicer pa je „rdeča knjiga“ res najbolj grenjka o Rumuniji; Beust je sicer tukaj ne imenuje „orožnice“ (arsenal), kakor jo je na drugem mestu imenoval; tudi ne besedice ne pravi, da za Rumunijo stojita Prus in Rus; al čuti se iz vsega, da Beust vidi nevarnost, ki od te Turčiji bližne strani pretí evropskemu miru. Sploh, kakor sem gori rekel, so „rdeče bukve“ le bolj predmet časnikarskemu besedovanju; vojske ne bojo vnele, miru pa tudi ne vkoreninile; kažejo pa, da je Beust mojster diplomatske besede.

Še eno novico vam imam naznaniti in ta je, da tudi na Dunaji bomo obhajali godovnico Franceta Preširna. 2. decembra napravijo namreč slovenski in hrvaški študentje dunajskega vseučilišča v dvorani „zum grünen Thor“ v spomin Preširnu slovesno „besedo“. — To sicer ni novica politične vrste, vendar je vesela vsacemu Slovanu, ker kaže, da Slovan ne zabi slavnih svojih mož, in da vzajemnost lepo združuje Jugoslovane v isti cilj. Slava!

Iz Ljutomera. (Zmaga národna.) Zibali so se nemškutarji naši v sladki nadi, da pri volitvi šolsko-cerkvenega odbora gotovo zmagajo, kajti delali so na vse kriplje. Al spodletelo jim je — padli so „mit Trompeten und Pauken“! Izvoljeni so bili gospodje: Kukovec, Polanič, Mohorič, Kšela in Špindler: vsi vrli možaki, kterim srce bije za mili narod naš, — in na čelu zborovem stoji izvrstni gosp. Kukovec: Slava!

Iz Trsta in okolice — piše „Primorec“ sledeče: „Tržaška okolica še ni videla lepšega dne od včerajšnjega (22. t. m.). Ta dan se je slovesno odprla čitalnica v Rokoli v palači „Ferdinandeum“ pri lovcu. Tržaško mestno starešinstvo je podalo energičen protest deželnemu poglavarju zoper to, da se je v tej palači izbrala čitalnica narodni svej dom in da se ima slovesna ustanovitev obhajati v velikej in krasnej dvorani. Deželni poglavar pa je rekel: „Postava jim ne brani, tedaj jim tudi jaz ne morem“, in tako proteste zavrnil. Časnik „Cittadino“ se je strašno jezil, ne zaradi 100 mesarskih hlapcev, kteri so se meseca julija v ravno tej dvorani gostili, ampak zato, da slovenski glasi ne oskrunijo te krasne dvorane. Časnik „Gambero“ je ščipal, pa si polomil ščipala. Vse je bilo zastoj! Okoli 2000, govori: dve tisoč slovenskih rodoljubov se je tukaj sešlo včeraj, donele so navdušene slovenske pesmi z dveh galerij in sto grl in s tretje galerije slovanska godba. Odmevali so slovenski govori od stene do stene in našli odmev in pravo mesto v rodoljubnih srcih. Čudili smo se kmetu starcu, kako je iz dna svojega srca in svojih skušenj govoril; strmeli smo, kako je prosti mladeneč — govornik, kakor bi ga bil Bog nalašč zato vstvaril — navdušil vso množico. — Dosti! 22. dan meseca novembra je zgodovinski dan: mi nismo še videli lepšega dneva; tržaški okoličani so med Slovenci prvi rodoljubi.“ — Dalje piše „Primorec“: „Čitalnica pri sv. Ivanu se je 25. dne t. m. slovesno odprla. Sešlo se je okoli 1000 ljudi,

če tudi je bilo vreme zelo neprijetno. Iz okolice so se vdeležile vse čitalnice, njihovi pevski zbori so prišli s prapori v sv. Ivan. Razun govorov in petja igrali so kmečki fantje Vilharjevo igro „Slep ni lep“ prav dobro. — Iz „Primorca“ pozvedamo dalje, da je bilo po nekaterih ulicah v Trstu pretekle dni „Morte a Nabrgoj“, to je, „smrt Nabrgoju“ nabito. Poznamo junake, ki rabijo tako orožje, ali vedite, da se Slovan tacega orožja ne boji, ampak zaničuje ga. Če nimate boljšega orožja, pojte rakom žvižgat vi, strahljivi vojaki!“ — Dr. Toman prejme od okolice tržaške zahvalno pismo, da je psovanje Conti-a v državnem zboru dunajskem spodobno zavrnil.

Iz okolice tržaške — piše „Domovina“ to-le: „Kako je ta napredek slovenski ljubeznjivi mestni gosposki po volji, posname se iz tega, da je te dni poslancu in županu Primožiču vsilila nek uradni italijanski dopis, ktere ga je bil poprej nazaj poslal. Trije izvrševalci imeli so povelje, mu ga izročiti, in, ko bi se ga branil, pa na vrata pribiti, češ, da magistratni uradni jezik je italijanski in da okoličani znajo sploh italijanski. Meseca julija so hoteli ti slovenski siroveži meščane pobiti, in zdaj jim že mestna gosposka sama spričevalo daja, da so olikani Italijani! Pred 5 meseci prepovedano v mesto priti, zdaj se mestno starešinstvo uradno ponaša s protestom Trebičanov, zoper ločitev od mesta. Popred tožbe na tožbe, koliko stroškov da okolica mestu prizadeva, zdaj starešinstvo samo od sebe organiste po okolici postavlja, ker vidi, da novi učitelji orglati ne znajo. Pač ponosni smejo okoličani biti, da se mesto zdaj za-nje toliko prizadeva in poganja!

— Njih Veličanstvo je imenovalo za častne kanonike tržaške gg. Antona Ukmarja, dekana tomajskega; mestna fajmoštra dr. Iv. Glavino in Ant. Hrovatina, in kateheta na drž. gimnaziji Ferd. Staudaherja.

Iz Selske doline 26. nov. Š-n I-n. — Dovolite drage „Novice“ majhen prostorček v svojem listu mojemu dopisu, ki naj bralcem Vašim pové o rodovitni letini naše doline, za katero Boga hvalimo, pa še o neki drugi rodovitnosti, zaradi ktere jih miloščine prosimo. 23. dne t. m. je Jera Jelenec, prav revna kmetica Bukovške lokalije, trojčike ženskega spola porodila; vsi tri punčike so dosti trdne in zdrave. Ta resnično uboga mati ima zraven teh trojčkov še 5 starejih otročičev. Revna družinica mora v vsem velikega pomanjkanja trpeti, posebno pa mati v sedanjih okoliščinah. Kristjanska dolžnost me tedaj sili, da v imenu te sirote po „Novicah“ na duri dobrotnikov potrkam, in jih milih darov poprosim. Za ljubo bode sprejela vsaki mili dar, ki ga jej usmiljena roka podeliti hoče in ki naj si jej pošlje pod napisom: „Lokalija Bukovšica“, Post restant v Kranj (Krainburg). *)

Iz Ljubljane. V poslednjem našem listu je bilo povedano, da v velikem zboru kmetijske družbe 24. dne t. m. je bil minister za kmetijske zadeve grof Potocki izvoljen za častnega uda naše družbe in da je zbora predsedniku dr. Costi bilo naročeno, naj gospodu ministru to imenovanje brž po telegrafu naznani. Že drugi dan (25. novembra) je gospod doktor prejel iz Dunaja sledeče preprijazno pismo ministrovo: „*Blagorodni gospod! Za sporočilo, ki ste mi ga dali po telegrafu, da me je c. k. kmetijska družba kranjska izvolila za častnega uda svojega, se Vam srčno zahvalujem. Sprejmite zagotovilo, da me ta volitev, ki mi je ob enem slavno priznanje mojega resnega prizadevanja za blagor kmetijstva, navdaja z radostnim ponosom. Blagovolite blagorodni gospod! to moje zahvalo na*

znanje dati vsem družbenikom, in bodite uverjeni posebnega spoštovanja

Vam popolnoma udanega

Potockega.“

— Po naročilu velikega zbora družbe kmetijske se je v nedeljo podala deputacija družbenega odbora k gospodu Fid. Trpincu, da mu žalovanje razodene za to, da družbi ne bode več predsednik, ob enem pa tudi srčno zahvalo izreče za velike zasluge, ki se jih je za kmetijstvo in obrtnijstvo domovine naše pridobil skozi več kot 20 let. Blagi gospod je živo ginjen sprejel deputacijo in jej obljubil, da, če tudi ne predsednik, ostane družbi in domovini to, kar jej je bil ves čas svojega življenja, in to prav iz srca. Razveselil je deputacijo s fotografijami svoje osebe. — V pogovoru je beseda prišla tudi na neko nesramno korespondencijo v stari „Pressi“, ktera prepoštenemu našemu rodoljubu podtika, da je z odpovedjo namestništva deželnega poglavarja in predsedništva družbenega slovó dal národni strani, kateri je po besedah „Pressejnega“ dopisnika le „Aushängeschild“ bil. Z očitno nevoljo je tako žaljenje njegove časti zavrnil mož, komur je ves čas njegovega življenja srce bilo za domovino in narod naš, in ki je to, kar je bil, bil iz živega prepričanja, in to tudi ostane. Smehljaje je dostavil, da ne le ladije imamo dandanes okovane s železom — „Panzer-schiffe“, ampak da vsak, kdor dela pred svetom, mora dandanes biti okovan z železnim oklepom, na katerem se odbijajo laži in natolcevanja. — Res pač oslovka je pisarija taka, ktera bi rada za nemškutarja naredila možá, ki je svetá obhobil toliko, kakor malokdo, pa je povsod, na Nemškem ravno tako, kakor na Laškem, Angleškem in drugod sam videl, da narodov jezik veljá v šoli, uradnih in javnem življenji, in nikjer se ne gojí take ciganske ideje kakor jih gojí protivniki naroda našega pri nas!

— Drugi dan po velikem zboru družbe kmetijske se je zbrala večina kranjskih gozdarjev v dvorani magistratni. Sklenili so gospodje v tej skupščini, o kateri drugi pot več povemo, da 1) sedanja gozdarska postava ne zadostuje v vseh razdelkih deželi naši, da pa na podlagi §. 22. točke 2. gozdi potrebujejo nadzorstva; — izvoljen je bil odsek, ki naj po razlogih vtrjeno resolucijo izroči c. kr. ministerstvu kmetijstva. 2) Ker nikakoršnega ni upanja, da bi se móglo zdržati samostojno gozdarsko društvo na Kranjskem, je bil voljen odsek, ki naj družbi kmetijski izroči pismo, v katerem se želja izreka, da bi v odboru kmetijske družbe gozdarski odsek dobil obširnejše področje.

— Deželni odbor kranjski je službo koncipista podelil gosp. Matevžu Kreču, bivšemu kr. finančnemu koncipistu na Ogerskem, zdaj zač. c. k. davkarskemu referentu v Planini, — službo računskega oficijala pa gosp. Alb. Peternelu. Gosp. Jož. Podkrajšek je sprejet za priseženega praktikanta.

— C. k. deželna vlada je z odpisom 18. dne t. m. dovolilo društvo ljudskih učiteljev na Kranjskem. Ostalih zadev, za ktere je prosil 1. učiteljski zbor ljudskih učiteljev, ni še rešila.

— Gosp. Matija Majar piše Matici, da ima zbrana ne malo narodnega slovstvenega blaga, da svoj spis neprestano dopolnjuje in ureduje ter da utegne blizo v enem letu dogotoviti ga, a potem, da se ž njim oglasi pri Matici. — V istem pismu dalje naznanja, da v zapuščini Vrazovi je njegova zbirka *) zraven Cafove največa in najbogatejša, ter vpraša, ali misli Matica to knjigo izdati za učene ljudi ali za priprosto ljudstvo?

*) Naj blagovoliijo tudi druga vredništva slov. časnikov zgoraj omenjeno siroto dobrodušnim ljudém priporočiti. Pis.

*) Matica še ni prejela rokopisa Vrazove zapuščine iz Zagreba, zato do sedaj niti v odborovih sejah, niti po „Novicah“ ni mogla omenjena biti ta stvar. Vred.

— V nedeljo se je zbralo več gospodov v mestni dvorani, da so se posvetovali o ustanovitvi „katoliškega društva.“ Po vvodnem govoru g. grofa Wurmb-Brand-a se je sklenilo: 1) izvoliti odbor deveterih, da izdelajo pravila; 2) vsa oznanila priobčiti v „Danici“, „Novicah“ in „Triglavu“. „Tagblatt-u“ se je enoglasno odgovorilo, da katolično društvo med svoje nasprotnike edino le šteje „protikatoličane“ in „brezverce.“

— „Danica“ piše, da je unidan c. k. deželna sodnija tudi iz ljubljanske knezoškofijske pisarnice po storjenem protestu vzela nekaj pisem, ki zadevajo sodbe v zakonskih rečeh.

— „Zukunft“ toži, da c. k. deželna vlada na Štajarskem vsled interpelacije slovenskih štajarskih poslancev v deželnem zboru popraša c. kr. uradnike zlasti sodniške, ali bi se mogoče kaj več v slovenskem jeziku uradovati. Lahko si mislimo, kako bo odgovorila saj večina teh gospodov, katerim je pravilni slovenski jezik — španski jezik. Kdo bi verjel, da je le mogoče dandanes slišati takih besed „dobre kranjščine“, kakor smo jih slišali unidan iz ust nekega predsednika sodniške obravnave, na priliko: „švoh um“, „erschwerungsgrundi“, „uržahi“, „štrafenga“ itd.!! Ako bojo taki možje sodili zmožnost slovenskega jezika, bode §. 19. državljanskih postav od smrti vstal še le — na sodni dan.

— Naše gospé in gospodičine prav pridno domá in v čitalnici izdelujejo oblačila za uboge otroke. Ako se odpre še kaj dobrotljivih rok, utegne morebiti kakih 100 obdarovanih biti.

— Magistrat je kaj čudno nalogo dal gospodom mestnim okrajnikom, namreč to, naj mu naznanijo breje kobile v mestu in predmestjih. Morebiti, da ga „Laib. Zeit.“ pohvali tudi za to; mi pa mislimo, da okrajnim predstojnikom ne pristaja taka služba in da prava pot bila bi ta, da se magistrat obrne do žebčarjev v Selo, kjer bode izvedel gospodarje, ki so imeli kobile doli, in potem naj te popraša, kako in kaj.

— Poslednja „Sokolova veselica“ pod vodstvom g. J. Tisen-a je bila jako zanimiva. Obilni poslušalci so navdušeno ploskali deklamaciji, pesmam, igri na citrah, glediščini igri, entuziazem je pa došel do vrhunca, ko je humoristični brencelj gg. ravnatelja večera in Alešoyeca med veselo skupščino brenčal.

— Čitalnica v združbi z dramatičnim društvom napravi prihodnjo nedeljo slovesno besedo na čast rojstnemu dnevu Franceta Preširna. Program tej besedi je: 1) „Molitev“ — iz opere „Mozes v Egiptu“ od Rossini-a, za samospeve in zbor z glasovirom. 2) „V spomin Preširnu“, deklamacija. 3) „Spomlad“ in pa „Lahko noč“ — samospeva za sopran z glasovirom, zložil dr. B. Ipavec. (Slišali bomo pri tej priliki prvokrat mlado gospodičino pevačico). 4) „La tene rezza“ (milosrčnost), kvintet za dve gosli, violo, violoncello in glasovir od Mošeles-a. 5) „Pevčeva kletev“, balada za bariton z glasovirom od Esser-a. 6) „Svoji svojim“, zbor od K. Bendl-a. — Drugi del besede je dramatično složen Preširnov „Krst pri Savici.“

— Gosp. Kromer je dobil službo svetovalca pri c. kr. deželni nadsodnji graški. „Pressa“ in če se ne motimo tudi „Tagblatt“ z neko ostentacijo proglašata, da — „na strah“ narodni stranki ostane gosp. Kromer še vprihodnje deželni poslanec za Kranjsko. Ta fraza „o strahu“ se nam ravno tako smešna zdí kakor je napitnica nedolžna, ki jo je nek mlad gospod bojé dr. Schaffer pri slovojemanju od gosp. Kromerja napil „manjšini“ deželnega zbora, za katero jej večina zborova nikakor

ne bode nevošljiva, kajti kdor tako malo pozná narod naš, kakor g. Schaffer, da misli, da nemška kazina reprezentira slovensko deželo kranjsko, tak naj le napiva, kolikor mu drago, svojim prijatom, da jih spravi v „gehobene Stimmung“; deželi je tak glas votel glas.

— Prof. Heinrich je poslal „Laib. Ztg.“ odgovor o zadevah, ki jih je prinesel „Slov. Nar.“ in za njim tudi naš list. Vmes med drugimi besedami, ki jih ne razumemo, potrjuje sam, da ni izmišljeno, kar mu je bilo po pravici očitano. Naj si tedaj deželni zbor to zapomni dobro, da ob svojem času stori, kar mu je dolžnost. Take reči se morejo rešiti le po zastopu deželnem.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Zbornica gospôska je po dvednevni razpravi skor enoglasno sprejela novo vojaško postavo tako, kakor jo je sklenila zbornica poslancev. V razgovorih je grof Wickenburg malal črne oblake na politično nebó in Ogré hvalil, da so odobrili to postavo; Schmerling ga je zavračal in potrebo miru povdarjal. Minister Giskra je gospode tolažil, češ, da ne bojo stroški tako silni, kakor si jih mislijo, ker vsi magazini so že polni monture. Na to se oglasi vojni minister v Peštu ter pravi, da rad pelje svojega častitega tovarša dr. Giskro po magazinih, da vidi, da so magazini res polni, — a take monture od 1866. leta, ktera ni za nič. Pri tej priliki je minister Giskra v gospôski zbornici povedal, da 24 milijonov gold. znaša denar, s katerim so starši svoje sinove — tudi še le po 2—3 leta stare — odkupili vojaščine. To je pač znamenje, kako priljubljena bode „kapitalu“ in „inteligenciji“ nova postava, po kateri mora vsak vojak biti. — Ogerski zbor je po težkem porodu enoglasno zavrgel postavo zaradi narodnosti, kakor jo je nasvetovala večina dotičnega odseka; z 267 glasovi proti 24 pa je padel tudi predlog manjščine; sprejel se je z veliko večino predlog Deakov, ki med unim in tem hodi srednjo pot. Ko je bila splošna razprava pri kraju, se vzdignejo srbski in rumunski poslanci, rekši, da se ne vdeležijo več razprav. In zapustili so dvorano, ko je Miletič že poprej te-le besede Magjarom zaklical: „Narodi se nikdar ne bojo potrpežljivo dali tlačiti od tujčeve péte, in če jih sila prižene do zadnjega, se bojo raji potopili v kak velik narod, ki ima veliko prihodnost. Narodno čutje je tako živo in močno, da se narodi raji za nekoliko časa vklonijo absolutizmu, kakor da bi žrtovali narodnost svojo. Temu priča so Nemci, ki se edinosti nemški na ljubo vklanajo Bismarkovemu regimentu. Nikdar nikoli se narodi ogerske krone ne bodo dali pomagjariti!“ — Le še dober teden, in sedanji deželni zbor ogerski se razpusti, in volitve bojo nove. To bode ravs in kavs! — Delegaciji končate svoje delo 6. dne t. m. Izbrisale ste dokaj iz ministerskega proračuna; al ostanejo še zmiraj veliki stroški.

Žitna cena

v Ljubljani 28. novembra 1868.

Vagán (Metzen) v novem denarji: pšenice domače 4 fl. 50 — banaške 5 fl. 20. — turšice 3 fl. 20. — soršice 3 fl. 60. — rži 3 fl. —. — ječmena 2 fl. 40. — prosa 2 fl. 40. — ajde 2 fl. 40. — ovsa 1 fl. 70 — Krompir 1 fl. —.

Kursi na Dunaji 1. decembra.

5% metaliki 58 fl. 70 kr. Ažijo srebra 116 fl. 40 kr.
Narodno posojilo 64 fl. 55 kr. Cekini 5 fl. 53 kr.